

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: A. L., narozený dne ....., naposledy v B.
zastoupený Mgr. Bc. Ulyanou Šauerovou, advokátkou,
sídlem Petřínská 1072/2, 326 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince ze dne 28. 8. 2018, č. j. OAM-184/LE-LE05-LE26-PS-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou blanketní žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 15. 12. 2018.

2. V **doplnění žaloby** žalobce prostřednictvím ustanovené zástupkyně namítal, že o možnosti podat žádost o udělení mezinárodní ochrany se dozvěděl až teprve z poučení, které mu bylo poskytnuto po zajištění do ZZC B.. Dříve nevěděl, že může takového institutu využít, neboť nezná zákony ČR. O tomto právním prostředku neměl žádné povědomí – kde se podává, z jakých důvodů, jaké jsou formální náležitosti takového podání. Proto tedy nepodal žádost o mezinárodní ochranu dříve. Hlavním důvodem podání předmětné žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR je důvodná obava žalobce z pronásledování a vážné újmy v Moldávii, kde má velké dluhy (jak uvádí v žádosti).
3. Následně žalobce uvedl, že je schopen v případě svého propuštění ze ZZC B. si zajistit ubytování v P., a ujišťoval zdejší soud, že adresu svého pobytu neprodleně sdělí žalovanému za účelem řádného průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany. Na nahlášené adrese by řádně přebíral veškerou úřední poštu. Vedle toho mohl žalovaný uložit žalobci zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, aby se osobně hlásil žalovanému v době jím stanovené, a žalobce se zavazoval řádně dodržovat. U žalobce lze tedy účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, neboť má zájem na tom, aby řízení o udělení mezinárodní ochrany proběhlo řádně a s kladným výsledkem.
4. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.
5. Žalovaný ve svém **vyjádření k žalobě** s podanou žalobou nesouhlasil, neboť neprokazuje, že by porušil některé ustanovení správního řádu, zákona o azylu, zásady správního řízení nebo mezinárodní závazky ČR. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval všemi zásadními skutečnostmi a zajistil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Skutečnost, že žalobce nepodal žádost o udělení mezinárodní ochrany dříve, svědčí o účelovosti tohoto postupu, neboť žádné důvody ani neměl, na území ČR nepřicestoval za účelem žádat o udělení mezinárodní ochrany, naopak opakovaně výslovně prohlašoval, že mu žádné překážky v návratu do Moldavska nebrání a že hodlá vycestovat dobrovolně. Z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný se dostatečným způsobem také zabýval možnostmi uplatnění zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu, avšak po posouzení všech skutečností učinil závěr, že toto opatření by v případě žalobce bylo neúčinné, neboť žalobce vědomě nerespektuje platný právní řád ČR, neplní své povinnosti, včetně uloženého správního vyhoštění, přičemž úmysl požádat o udělení mezinárodní ochrany na území ČR projevil až po svém zajištění Policií ČR, pouze aby se vyhnul realizaci správního vyhoštění. Do ČR žalobce přicestoval již dne 16. 5. 2017, žádost o udělení mezinárodní ochrany podal až dne 27. 8. 2018. Tyto veškeré skutečnosti jsou podrobně popsány především na č. 1. 4 napadeného rozhodnutí. Rovněž doba trvání předmětného zajištění do dne 15. 12. 2018 byla uložena v souladu se zákonem vzhledem ke zjištěným individuálním okolnostem případu. V napadeném rozhodnutí žalovaný také podrobně popsal důvody k uložení povinnosti setrvat v ZZC po stanovenou dobu.
6. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.
7. Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť žalobce nežádal nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).
8. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**

9. Předmětné ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*
10. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu se *zvláštním opatřením rozumí rozhodnutí ministerstvem uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určené ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.*
11. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu *ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*
12. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl dne 24. 8. 2018 zajištěn dle § 124 zákona o pobytu cizinců a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců B. za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že dne 23. 8. 2018 byl kontrolován ve vestibulu stanice metra Florenc na Praze 8, přičemž bylo zjištěno, že žalobce pobývá na území ČR neoprávněně a je rovněž veden v evidenci nežádoucích osob, jelikož mu bylo rozhodnutím OPKPE Ústí nad Labem č. j. KRPU-107675-20/ČJ-2018-040022-SV ze dne 29. 5. 2018 uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku a stanovená lhůta k vycestování v délce 20 dnů. Žalobce ale z ČR v této lhůtě nevycestoval a nadále v ČR neoprávněně pobýval, byl proto dne 24. 8. 2018 zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude dále mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.
13. Dne 27. 8. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že má strach, protože dluží moc peněz a může v této souvislosti být zabit.
14. Žalobní námitky žalobce se vztahovaly k tomu, že do svého zajištění nevěděl o institutu mezinárodní ochrany a tedy o možnosti si podat žádost a následně namítal, že žalovaný měl přistoupit k uložení zvláštních opatření.
15. Zdejší soud nejprve konstatuje, že to, že (jak uvedl) nevěděl o institutu mezinárodní ochrany, což znamená, že během několika měsíčního pobytu v ČR žádné informace nehledal, totiž o palčivosti pociťování obav z pronásledování ve své vlasti příliš nesvědčí. V rámci správních řízení vedených OPKPE Ústí nad Labem a OPKPE Praha opakovaně tvrdil, že chce zpět do vlasti vycestovat dobrovolně, žádnou obavu z pronásledování ani vážné újmy tedy evidentně nepociťoval.
16. Soud dále při posuzování žalobních námitek vycházel ze skutečnosti, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: „*Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém*

středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). [...] Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění. [...]“ Podle bodů 15 a 20 preambule přijímací směrnice má být zajištění výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že „[v] případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření“, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, „mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení“. Tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož je proto třeba vykládat eurokonformně.

17. Soud zkoumal odůvodnění napadeného rozhodnutí v té části, která se vztahovala k neúčinnosti zvláštních opatření (str. 3-4), a neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních opatření. Shledal, že žalobce neoprávněně pobýval na území ČR bez pobytového oprávnění, přičemž rovněž uvedl, že zde neoprávněně pracoval. Svou zákonnou povinnost vycestovat z území Evropské unie zcela ignoroval a neučinil žádný krok k vycestování, naopak v ČR vědomě pobýval v rozporu s uloženým správním vyhoštěním a po skončení platnosti jemu uděleného výjezdního víza. Z důvodů podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany usuzoval, že žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce v rámci řízení o zajištění výslovně uvedl, že mu ve vycestování z ČR a návratu do vlasti nic nebrání, po svém zajištění za účelem realizace vyhoštění se však svému vycestování snaží zabránit právě podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Ve své žádosti však již tvrdil, že má strach, jelikož ve vlasti dluží hodně peněz a je proto v ohrožení života. Tato skutečnost žalobci zcela evidentně musela být známa již před jeho zajištěním a dokonce i před příjezdem do ČR. Na základě uvedených skutečností je tedy zcela zřejmé, že v jeho případě nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Nelze se domnívat, že by žalobce náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu. Závěrem žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ke sp. zn. 1 Azs 349/2016.
18. Žalovaný správní orgán tudíž posoudil individuálně poměry žalobce a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž jeho závěry měly oporu ve správním spisu a zjištěném skutkovém stavu. V případě žalobce se jednalo o závažné okolnosti a nebylo zjištěno nic, co by správní orgán či soud mohlo vést k případnému upuštění od zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Dokonce ani v žalobě žalobce žádnou takovou okolnost hodnou zřetele nezmínil.
19. Ani směrnice, ani zákon o azylu dále nikde nestanoví, čím mají příslušné orgány zdůvodňovat neúčinnost zvláštních opatření a důvodnost zajištění. K závěru o naplnění podmínek pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vedly žalovaného veškeré okolnosti uvedené na str. 1-5 napadeného rozhodnutí. Podle směrnice je třeba nejprve

posoudit možnost uložení alternativních opatření a až poté je možné žadatele zajistit, což žalovaný učinil. Částečné překrývání důvodů, pro něž byla shledána účelovost žádosti, a důvodů neúčinnosti zvláštních opatření bylo posvěceno i Nejvyšším správním soudem, který shledal, že klíčovou otázkou je, zda argumentace v neprospěch alternativ zajištění může sama o sobě obstát, zda je konzistentní a individualizovaná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2017, č. j. 8 Azs 114/2017-35, bod 17 a násl.). V nyní projednávané věci žalovaný shromáždil dostatek informací o žalobcově pobytové historii na území ČR, žalobce porušoval režim pobytu cizinců na území ČR a povinnosti s takovým pobytem související. Skutková zjištění byla dostačující pro závěr, že mírnější opatření nebudou účinná. Žalovaný správní orgán hodnotil žalobcovu pobytovou historii jako celek a zohlednil veškeré relevantní a závažné okolnosti z jejího průběhu.

20. Lze uzavřít, že žalovaný se s možností uložení zvláštních opatření žalobci vypořádal v mezích zákona dostatečně a jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy, včetně žalobcovy pobytové historie na území ČR, a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné.
21. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 1. listopadu 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně